

Tolkningsfrågor

- 1) Skall artikel 9 första stycket i förordning nr 1891/2004 ⁽¹⁾ tolkas så, att den behöriga tullmyndigheten eller det behöriga tullkontoret inte får lämna en underrättelse enligt artikel 9.2 i förordning nr 1383/2003 ⁽²⁾ eller (låta) utföra en undersökning enligt artikel 9.3 andra stycket i förordning nr 1383/2003, så länge den ansökan om ingripande som ingavs före den 1 juli 2004 inte kompletterats med en sådan förklaring som avses i artikel 6 i förordning nr 1383/2003? Utgör förklaringen i fråga med andra ord ett formellt krav för att ansökan om ingripande skall förbli giltig?
- 2) Skall artikel 4.2 i förordning nr 1383/2003 tolkas så, att tullen i Antwerpen hade rätt att lägga fram sex prover från varorna för varumärkesinnehavaren för att kunna bestämma huruvida det var fråga om förfalskningar, under förutsättning att en sådan underrättelse inte är jämförbar med en undersökning i enlighet med artikel 9.3 andra stycket i förordning nr 1383/2003, enligt vilken det är tillåtet att kontrollera varornas ursprung och härkomst, eller med en teknisk analys av ett taget prov i enlighet med artikel 9.3 sista stycket i förordning nr 1383/2003? Om så är fallet, måste detta framläggande då ske inom den i artikel 4.1 i förordningen föreskrivna fristen om tre arbetsdagar?
- 3) Utgör förordning nr 1383/2003 hinder för belgiska tulltjänstemän att vid sidan om de kanaler som föreskrivs i förordningen – härvid avses bland annat artikel 9.2 och 9.3 första stycket – exempelvis i samband med ett vittnesmål inför eller editionsföreläggande från belgisk domstol, lämna information som införskaffats i samband med tillämpning av förordningen?
- 4) Utgör förordning nr 1383/2003 hinder mot att information som erhållits till följd av tillämpning av artiklarna 4.2 (se fråga nr 2), 9.2 och 9.3, utom sådan som avses i artikel 9.3 första stycket, eller genom ett vittnesmål inför eller editionsföreläggande från belgisk domstol (se fråga nr 3) används i ett förfarande som inte syftar till att fastställa att det rör sig om falska varor, exempelvis i ett förfarande om förhindrande av parallellimport?

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1891/2004 av den 21 oktober 2004 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1383/2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som skall vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter (EGT L 328, s. 16).

⁽²⁾ EUT L 196, 2.8.2003, s. 7.

Överklagande ingett den 6 mars 2007 av Raiffeisen Zentralbank Österreich AG av den dom som förstainstansrätten (andra avdelningen) meddelade den 14 december 2006 i de förenade målen T-259/02 – T-264/02 och T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission, med avseende på mål T-259/02

(Mål C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (ombud: advokaterna S. Völcker och G. Terhorst)

Övrig part i målet: Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva den dom som meddelades av förstainstansrätten den 14 december 2006 i de förenade målen T-259/02 – T-264/02 och T-271/02 ⁽¹⁾, i den del Raiffeisen Zentralbank Österreich AG:s talan ogillas,
- ogiltigförklara artikel 3 i kommissionens beslut av den 11 juni 2002 (K(2002)2091 slutligt), i den del det avser Raiffeisen Zentralbank Österreich AG,
- i andra hand, sätta ned de böter som fastställts för Raiffeisen Zentralbank Österreich AG i artikel 3 i det angripna beslutet till ett belopp som domstolen finner skäligt, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förstainstansrätten har åsidosatt artikel 81 EG genom att godta att kommissionen utifrån den omständigheten att möten mellan banker har berört en medlemsstats hela område kan sluta sig till att dessa möten kan begränsa handeln mellan stater.

Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att kvalificera mötena mellan bankerna som ett "särskilt allvarligt åsidosättande" i den mening som avses i riktlinjerna för beräkning av böter. Förstainstansrätten har tillämpat de kriterier som anges i förordningen för att bedöma överträdelsens allvar (överträdelsens art, dess konkreta påverkan på marknaden, omfattningen av den relevanta geografiska marknaden) på ett felaktigt sätt, underlåtit att beakta att kommissionen har varit selektiv och endast inlett förfaranden mot vissa banker, och inte genomfört den helhetsbedömning som den själv kräver skall göras.

Förstainstansrätten har felaktigt tillgodoräknat Raiffeisen Zentralbank Österreich AG marknadsandelar för hela Raiffeisen-sektorn. Den har därvid felaktigt begränsat sin prövning till att avse endast uppenbara skillnader i behandlingen jämfört med andra banker. Det fanns ingen rättslig grund för ett fullt tillgodoräknande.

Förstainstansrätten bedömde Raiffeisen Zentralbank Österreich AG:s samarbete på ett rättsstridigt sätt. Den tillämpade kriteriet "betydande mervärde" i strid mot förbudet mot retroaktiv verkan, underlät att ta hänsyn till att Raiffeisen Zentralbank Österreich AG vid flera tillfällen samarbetat frivilligt, utgick felaktigt från en omvänd bevisbörda vad beträffar värdet av samarbetet, ansåg felaktigt att den gemensamma redogörelsen för omständigheterna inte var en godtagbar form för samarbete, och godtog felaktigt inte Raiffeisen Zentralbank Österreich AG:s medgivande av att avtalen hade ett konkurrensbegränsande syfte som ett bidrag till samarbetet.

(¹) EUT C 331, s. 29.

Överklagande ingett den 6 mars 2007 av Bank Austria Creditanstalt AG av den dom som förstainstansrätten meddelade den 14 december 2006 i de förenade målen T-259/02 – T-264/02 och T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-135/07 P)

(2007/C 117/19)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Bank Austria Creditanstalt AG (ombud: advokaterna Dres. C. Zschocke och J. Beninca)

Övrig part i målet: Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva hela eller delar av förstainstansrättens dom av den 14 december 2006 i de förenade målen T-259/02 – T-264/02 och T-271/02 (¹),
- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 11 juni 2002 i ärende COMP/36.571, i den del det avser BA-CA,
- i andra hand nedsätta det bötesbelopp som kommissionen ålagt BA-CA i det ifrågasatta beslutet,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden yrkar upphävande av förstainstansrättens dom av den 14 december 2006. Till stöd för överklagandet åberopar klaganden ett stort antal fel och brister avseende motiveringen av domen, rättstillämpningen och handläggningen.

Klaganden gör gällande att rätten, i den överklagade domen, utan tillräcklig motivering anslutit sig till kommissionens uppfattning att bankernas möten fått negativa ekonomiska verkningar. Den överklagade domen strider enligt klaganden mot bevisprövningsprinciper genom att förstainstansrätten har missförstått kravet på att avsaknaden av ekonomiska verkningar skall styrkas genom ekonomiska sakkunnigutlåtanden. De i målet ingivna sakkunnigutlåtandena borde ha föranlett rätten att utgå från att det inte förelåg några ekonomiska verkningar när den fastställde bötesbeloppet.

Klaganden hävdar att den överklagade domen strider mot gemenskapsdomstolarnas praxis avseende att det är nödvändigt att sätta ned bötesbeloppet när det föreligger förmildrande omständigheter. På grund av denna felaktiga rättstillämpning har rätten inte korrigerat kommissionens felaktiga bedömning, att varken myndigheternas deltagande i bankernas möten eller allmänhetens utbredda och väl dokumenterade kännedom om dessa möten utgjorde grund för nedsättning av böterna.

Som tredje grund åberopar klaganden brister i motiveringen, åsidosättande av likabehandlingsprincipen samt felaktig rättstillämpning av annat slag samt felaktigheter i handläggningen med avseende på kommissionens bedömning av det sätt på vilket klaganden samarbetat.

Klaganden har redan från börjat samarbetat med kommissionen för att bringa klarhet i sakförhållandena. Den har bland annat på ett tidigt stadium under förfarandet gett in en omfattande redogörelse för bankernas möten samt har gett in andra omfattande handlingar, trots att klaganden inte var skyldig att ge in dessa. Av rättens beskrivning av sakförhållandena framgår dessutom att kommissionen använt sig av dessa handlingar vid antagandet av det ifrågasatta beslutet. Även i klagandens svar på meddelandet om invändningar lämnades en redogörelse för sakförhållandena som kommissionen kunde ha använt sig av vid antagandet av det ifrågasatta beslutet.

Detta omfattande, värdefulla och bevisade samarbete har emellertid varken i den överklagade domen eller i det ifrågasatta beslutet föranlett någon nedsättning av bötesbeloppet. Detta utgör en felaktig tillämpning av meddelandet om samarbete och strider mot principerna om likabehandling och skydd för berättigade förväntningar. Dessutom har klagandens rätt till försvar åsidosatts genom att rätten i den överklagade domen grundat sin bedömning av det ålagda bötesbeloppet på omständigheter som klaganden inte haft tillfälle att yttra sig över.

(¹) EUT C 331, s. 29.